

ingen Anledning er til at gøre en blind for den Betydning, han har haft, og for de Mærker i den danske Litteratur, som han vil efterlade sig. Derfor havde jeg været mest tilbøjelig til, hvis Ansøgningen var kommen ind paa almindelig regulær Maade, saa at votere de 2.000 Kr. Hvad jeg derimod ikke kan godkende og Grunden, hvorfor jeg nu vil stemme imod, at de hdes, er den Maade, hvorpaa hele denne Sag er ført. Jeg tror ikke, at det er heldigt, hvis det skal blive den gængse Maade lige overfor Rigsdagen, at andre Personer i Landet anbefale til den Slags Ydelser. Jeg tror, at det efterhaanden vil bevirke, at det, som skulde være og skal være en Gæde, nemlig at modtage et Statsstilskud, mere eller mindre bliver en Ydmægelse, som man ikke en Gang selv kan bede om.

Th. Nielsen: Det er nok muligt, at jeg, naar jeg nu skal omtale de foreliggende Vædringsforslag, springer adskillige over. Skulde det ske, nævner jeg, for ikke at give Anledning til Misforstaaelse og navnlig for ikke at foranledige det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Det. Hansen) til unødvendig Uvejrlighed, at det ikke er, fordi Mindretallets Stilling nu er forandret, men fordi Forslagene ere saa gamle bekendte, og saa ofte debatterede her, at jeg ikke for deres Vedkommende finder Anledning til at repetere. Hvad først Vædringsforslag under Nr. 7 angaar, Understøttelse til Guldblandsen, skal jeg erindre om, at den paagældende Mand i en Aar-række var Lærer ved Stab i Ringkøbing Amt og allerede da var bekendt som en meget dygtig Lærer i Almuefolens Tjeneste. Han var ogsaa den Gang noget af en politisk Agitator, vel ogsaa mere end det kunde være ønskeligt, men det skal jeg ikke komme videre ind paa, der var i alle Tilfælde ikke noget om, at han forsømte Stolen, saa der er fra den Side ikke noget at sige dertil. Han blev derefter kaldet til Lærer i Ranum til Forundring for mange, men det bestyrkede den Overbevisning, at han maatte være en meget dygtig Mand, siden Ministeriet kaldte ham til Lærer i Ranum, uagtet han var en temmelig vel bekendt Agitator, der havde stillet sig til Folketingsvalg i Odde den 3dje Januar 1879. Derefter var han Lærer i Ranum indtil den nu forløbne Sommer. Det er vel bekendt i vide Kredse og for de Elever, som have søgt ham, at han var en udmærket Seminarielærer, det kan man vist nok sige uden at sige for meget. Der stod for et Par Aar siden et meget hidstigt Angreb i et Ljøbenhavns Blad paa hans politiske Stilling, men da han ikke nogen Sinde var optraadt offentlig, fandt Ministeriet ikke

den, Gang Anledning til at foretage noget, og saa vidt jeg veed, holdt Forstanderen endogsaa Haanden over ham. Det kom derfor temmelig overraskende, at han i Sommer, uagtet han ikke var optraadt politisk, pludselig blev affædiget uden Pension eller Understøttelse. Pensionsret have Seminarielærerne i Følge ældre Love ikke med Undtagelse af en 4—5 Stykker, som vi nylig have haft Lejlighed til at blive mindede om under Forhandlingerne om Lovforslaget om Seminarielærernes Lønning, men det har dog altid været Sæd og Skik, og der er blevet adskillige Seminarielærere affædigede, til hvilke vi have givet Pension, at man, uagtet de ikke have Pensionsret, dog har givet dem en Understøttelse, der svarer til en Pension. Naar man nu har affædiget ham, og som der staar i Betænkningen, fordi han ikke var medgørlig over for dem, han skulde arbejde sammen med, og uden Understøttelse, saa forekommer det mig, at der derved er stet ham en Uret, og det endogsaa en meget stor Uret. Jeg taler jo ikke som den, der er politisk enig med ham, tværtimod, jeg er politisk uenig med ham og mener, at den særlige Retning, som han repræsenterer, er skadelig, og det er altsaa ikke af den Grund, jeg taler hans Sag, men det forekommer mig, at i den Henseende maa vi virkelig være liberale lige over for hinanden. Selv om man mere eller mindre billiger hans politiske Retning, kommer det ikke den Sag ved. Derfor Pensionsretten havde været, saaledes som Rigsdagen nu har vedtaget den for Seminarielærerne, og som forhaabentlig vil blive stadfæstet, kunde den paagældende Lærer, der jo kun har været umedgørlig, utvivlsomt ikke være bleven affædiget uden Pension, undtagen ved Dom, det højeste, man kunde have grebet til, var at affædige ham i Henhold til § 6 i Pensionsloven, hvori det jo hedder: „Naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svækker den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Vi vide jo ogsaa, at man i Rigsdagen har været meget villig til endogsaa at give ret rundelige Pensioner til Embedsmænd, der have forjet sig i en ganske anden Grad, end den her er Tale om, her er der, om man vil, kun Tale om disciplinære Forseelser. Jeg har derfor ingen Tvivl om, at den paagældende Mand sfer Uret, der er her kun Tale om 600 Kr., altsaa en ubetydelig Sum, og det forekommer mig rigtignok, at det altfor meget faar Udseende af, at man vil over Gærdet, hvor det er lavest. Jeg anbefaler derfor denne Pension meget varmt til det høje Ting, jeg er